

Bonuscontent!

Dit is een van de laatste hoofdstukken van "Donker," zoals het boek toen nog heette. De titel verwees o.a. naar dit grimmige bloedmaan alternatieve einde.

Het officiële hoofdstuk is nu uit Thomas' POV

Er was niets dat Eden had kunnen voorbereiden op de verschrikkingen van die nacht. Terwijl ze naar voren werd gesleept door de ondoordringbare duisternis, voelde ze de kou op haar huid. Het paniekerige rumoer van de menigte echode over het plein. Dichterbij klonken gefluisterde woorden die uit het donker zelf leken te komen, alsof de Nacht zelf was neergedaald en haar kille plannen deelde met iedereen die maar wilde luisteren. Een allesoverheersende geur van verrotting en ontbinding liet Eden kokhalzen terwijl ze richting het centrum van het plein werd voortgeduwd. Rondom haar wervelden vage schimmen in het duister, zo nu en dan opgelicht door flitsen van purperen licht.

Aan de rand van de rituele cirkel week het gordijn van duisternis dat hen omringde, en keerde het zicht terug. Vijf leden van de Cirkel stonden in een halve maan opgesteld, met schalen in hun handen die gevuld waren met de elementen voor het ritueel. Een zesde figuur hield een zwaar, beduimd boek open. Orion observeerde de scène van een zijlijn, zijn uitdrukking ondoorgrondelijk.

↳ (HG heette in deze versie nog Cyrus)

Edens hart sloeg over. Daar, in het donkere hart van de rituele cirkel, stond Samaya Drach. Naast haar stond Christina, hevig trillend en met scharlaken wonden in haar betraande gezicht. Eden werd geraakt door een plotseling, intens gevoel van opluchting: Christina leefde nog. Ze leefde nog!

↖ Eindelijk herenigd!

Haar ogen vulden zich met tranen. Het was niet voor niets geweest; al het geweld, de dood en de pijn. In haar gedachten vochten hoop en wanhoop - goud en zwart - om de overhand. Ze hadden de kans om aan deze nachtmerrie te ontsnappen, om naar huis te gaan. Op dat moment wist Eden dat ze alles zou doen om dat doel te bereiken: liegen, smeken, vechten, huilen, moorden.

"Eden!" riep Christina toen hun blikken elkaar ontmoetten. Haar grijze ogen, wijd opengesperd, spiegelde Eden's eigen paniek. De angst in haar stem was breekbaar, alsof een deel van haar geest weigerde te accepteren wat er stond te gebeuren.

Eden voelde haar eigen ademhaling versnellen. Ze probeerde zich los te rukken, maar de umraeth die haar armen vasthield was sterk en vastberaden. "Christina! Ben je gewond? Wat hebben ze met je gedaan?" schreeuwde ze. Maar voordat Christina kon antwoorden, stapte een van de umraeth naar voren en maande haar met een ruw gebaar tot zwijgen.

Eden kromp ineen. "Laat haar los!"ilde ze.

Samaya Drach draaide zich weg van de voorbereidingen van het ritueel bij het horen van de commotie. Haar ogen glinsterden koud en berekenend in het flikkerende licht, terwijl ze het schouwspel in zich opnam. Haar blik bleef even hangen op Eden. Een rilling liep over Edens rug, maar ze dwong zichzelf om stand te houden, met rechte rug en geheven kin. Langzaam verlegde Drach haar aandacht naar Reuben en Thomas. "Zijn dit ze? De drie waar je naar zocht?" vroeg ze uiteindelijk, zich tot Orion wendend.

↳ Hij is een van mijn favoriete personages ✓

De ziener knikte zwijgend.

"Je hebt me nooit verteld dat Eden Weiss het meisje in je visioen was," zei Drach. "Of dat ze hier vanavond zou zijn." De onverwachte wending leek haar even uit balans te brengen, en achterdocht in haar ogen groeide terwijl ze de implicaties van deze nieuwe informatie overwoog. Toen haar blik opnieuw op Eden viel, was het met een nieuwe intensiteit.

"Maakt het iets uit?"

"Natuurlijk maakt het wat uit," snauwde Drach. "Als ik het had geweten, zou ik nooit met je aanwezigheid hebben ingestemd. Dat weet je. Ik heb vanavond geen tijd voor je spelletjes." Elk woord klonk als een zweepslag.

(En op geen enkel ander moment)

Eden hapte naar adem toen haar naam werd genoemd. Ze probeerde zichzelf te dwingen om rustig te blijven, maar haar lichaam leek niet mee te willen werken. Haar benen voelden als rubber. Angstzweet parelde op haar voorhoofd en liep langs haar slapen naar beneden.

Het enige waar ze zich op kon focussen, was het gezicht van Christina. Door de mist van haar angst flitsten herinneringen: Christina's lach, de dagen dat ze samen door de straten van hun stad hadden gelopen, hun dromen over de toekomst. Al deze weken had ze geleefd van de hoop om haar zus terug te vinden. Nu ze Christina eindelijk had gevonden, dreigde Drach haar opnieuw van haar weg te nemen. Voorgoed, deze keer.

Het geluid van een gesmoorde stem trok Eden abrupt uit haar panische gedachten. Ze draaide haar hoofd naar de bron. Thomas, naast haar, worstelde verwoed tegen zijn eigen umraeth en probeerde wanhopig haar aandacht te trekken. Zijn stem klonk rauw en verstikt.

'We hadden het mis,' siste hij, voor hij een serie vloeken voor zich uit fluisterde.

Hij kreeg de kans niet om het verder uit te leggen. Met een fluistering liet de umraeth ijzig duister tegen zijn huid komen. Thomas kromp ineen en schreeuwde het uit.

Eden wendde haar blik af van zijn vertrokken gezicht. Wat bedoelde hij? De woorden van Niko flitsten door haar hoofd: de ziener geloofde dat zij, Eden, hem zou doden, met een dolk door het hart. Orion had dagenlang naar haar gezocht, vastbesloten om die grimmige profetie te voorkomen. Maar dat kon niet zijn wat Thomas zich zojuist had gerealiseerd; deze informatie hadden ze al dagen.

De ziener, de profetie, het ritueel. Hoe pasten de stukjes in elkaar? Eden wist dat ze snel moesten handelen, moest begrijpen wat er gaande was voordat het te laat was.

Maar voor Orion kon antwoorden, stapte Christina naar voren. Haar ogen flitsten van Drach naar Eden, vonkend van vastberadenheid. "Ik weiger, Samaya," zei ze. "Raak Eden ook maar met één vinger aan, en ik doe het niet."

Haar woorden zorgden dat gebeurtenissen van de laatste dagen verstrikt raakten in Edens gedachten: de Orde, de gesprekken, de fragmenten van het plan van de Cirkel. Reuben, naast haar, keek even verward als Eden zich voelde. Wat weigerde Christina te doen? Welke informatie had ze gemist? Het duister werd dichter, de wervelingen sneller en sneller en sneller. Eden voelde

zich alsof ze op het punt stond te verdrinken in de Nacht. → Verwijzing naar hoofdstuk 1, waarin dat met Christina gebeurt

Orion keek Drach aan met een blik van koude minachting. "Je hebt het beloofd," zei hij.

"Kijk naar haar!" Drach greep een handvol zwart zand uit een van de kommen en wierp het met een woedend gebaar in het kolkende duister, dat knetterde en helderwit kleurde. De lucht leek te zinderen van de magie, een spanning die de haartjes op Edens armen overeind deed staan. "Ze kan nauwelijks op haar benen staan," vervolgde Drach. "Dood het meisje zelf! Dat zou zelfs jou moeten lukken."

In al haar wanhoop en angst voelde Eden een andere emotie opborrelen: woede. De umraeth spraken over haar alsof ze een pion was, nog een naamloos slachtoffer dat zou sterven om hun goden te dienen. Het deed haar bloed koken. Ze hadden het recht niet.

"Dat is niet hoe het gebeurt," beet Orion Drach toe. Met twee krachtige stappen overbrugde hij de afstand tussen hem en Drach. Hij greep haar pols en drukte die naar beneden. "De goden

want hij zou nooit toegewezen dat
hij alleen iets mis had

De interactie tussen Drach en Orion was
zo leuk om te schrijven omdat ze allebei zo dramatisch zijn

hebben het me laten zien. Jij doodt haar. Vanavond. Je weet net zo goed als ik dat er geen ander moment zal komen."

Drachs rukte haar arm met woeste kracht los uit Orions greep. "En welke god heeft je dát laten zien?" siste ze. "Je kunt ze niet allemaal dienen, Orion."

Een wrede glimlach speelde om de lippen van de ziener. "En toch leg je vanavond je leven in de handen van een vrouw die precies dat heeft gedaan."

zo bijdehand ♥

"De Moeder van de Nacht leidt me terug naar de wereld van de levenden," zei Drach. "Mortrach heeft haar de weg laten zien."

De Moeder van de Nacht. Nyxthan. Een offer. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen flitsten voorbij in een wervelwind van herinneringen en bleven toen steken bij de woorden die Orion had gesproken in Villa Elan. Alles draaide om dat ene, cruciale element: een hart, bloedend uit liefde. Maar toen haar blik Christina viel, vond ze geen liefde voor Samaya Drach - ze vond er angst en wrok en verdriet en woede, de schaduw van de verschrikkingen die ze had doorstaan.

Christina's lippen trilden, en haar handen waren tot vuisten gebald, de knokkels wit van de kracht waarmee ze haar emoties probeerde te beheersen.

Ook Drach keek naar Christina, en voor een moment brak haar facade. Een spiertrekking in haar kaak verraadde intense spanning en in haar ogen leefden al haar on vervulde verlangens op. Het beeld deed Eden met een schok beseffen wat Thomas al eerder had gezien. Ze wist nu wat er zou gebeuren. Het was pijnlijk duidelijk, nu haar zus in het centrum van dat wervelende duister stond.

Eden zocht wanhopig naar Thomas' blik om hem te laten weten dat ze het begrepen had. Haar ogen vonden de zijne, en hij knikte haar bruusk toe, ~~de paniek zichtbaar in zijn ogen~~ ~~geblokte stem~~. Zijn ademhaling was gejaagd. Reuben, naast hem, had dezelfde verwarde en angstige uitdrukking op zijn gezicht.

Schrijvers
maken ook
foutjes :)

Eden voelde haar eigen paniek naar haar keel stijgen, haar hart bonkte in haar borst alsof het elk moment kon barsten. De situatie was uitzichtloos: elke mogelijkheid leek geblokkeerd, elke weg afgesneden. Dit was geen probleem dat met roekeloze bravoure of mooie woorden kon worden opgelost.

"Mortrach," gnuifde Orion vol minachting. "Geloof wat je wilt, Drach – het is jouw leven – maar ik houd je aan onze afspraak."

Er ging een lang, gespannen moment voorbij toen de magus en de ziener elkaar aanstaarden. Toen zei Drach, ijsig kalm maar met de onherroepelijkheid van een doodvonnis: "Nee."

Orion zuchtte met een vermoeidheid die ver voorbij zijn jaren leek te reiken. 'Geloof me, ik had gehoopt dat dit niet nodig zou zijn,' zei hij. Hij hief zijn hand en fluisterde iets onverstaanbaars in zijn handpalm. Een moment later danste er een kleine, speelse vlam over zijn huid.

Samaya Drach stootte een reeks verwensingen uit in de Oude Taal die zo kleurrijk en vurig was dat Eden zeker wist dat Thomas deze, mocht hij de avond overleven, zou toevoegen aan zijn vocabulaire. "Ik wist dat je niet te vertrouwen was," zei Drach bitter, 'maar Orhan was zo zeker van je.'

Orion haalde zijn schouders op. "Orhan was een oude dwaas, vol waanideeën die jij voor waarheid houdt," zei hij met een spottende glimlach. "Ik dien elke god die me in leven houdt – dat zou jij ook moeten doen." Langzaam bracht hij zijn hand omhoog. "De Orde staat klaar om in te grijpen," vervolgde hij, zijn stem nu luider en dreigender. "Op mijn teken vernietigen ze elke kans om je ritueel te voltooien."

Drach hief haar hand, en om haar vingers begonnen donkere wervelingen van magie te kolken. Haar ogen schoten vuur. Maar voordat ze haar aanval kon voltooien, schudde Orion zijn hoofd langzaam, met een koele, zelfverzekerde glimlach op zijn lippen. "Je bent niet snel genoeg om me te stoppen voordat ik het teken geef," zei hij. 'Het meisje moet sterven.'

← Edén schreeuwde. Dit was niet hoe dit verhaal hoorde te eindigen, dacht ze. Deze umraeth zouden niet over haar leven beslissen. De paniek liet geen ruimte meer over voor andere gedachten. Met een wanhopige blik keek ze naar Thomas. Ze zag hoe hij zijn voorhoofd fronste, de lijnen van concentratie diep in zijn huid gegrift. Zijn ogen schoten wild om zich heen, zoekend naar een uitweg, een redding.

De Cirkel drong langzaam om Orion heen, hun bewegingen synchroon en beheerst, met één enkel, beheerst gebaar van Drach hielden ze abrupt stil.

"Hij betekent niets. Het ritueel heeft prioriteit. Het mag niet falen," verkondigde Drach. "De toorn van Nyxthan zal verschrikkelijk zijn als dat gebeurt."

"Dood haar dan," beval Orion haar. "Dood haar en ik houd de Orde op afstand tot het te laat is."

"Neel!" gilde Christina. *Soms voel ik me haast schuldig voor het trauma waar ik mijn personages mee opzadel*

Edén probeerde zich verwoed los te worstelen.. Naast haar gaf Reuben zijn belager een flinke elleboogstoot. "Orion, stop! Ik zal je niets doen. Ik zweer dat ik je niets zal doen!" schreeuwde Edén. Ze zou hier niet sterven. Ze zou hier niet sterven.

Haar gedachten flitsten naar de Verdoeming. Als alles goed was gegaan, zou het snel effect moeten hebben. Maar wat als er niet genoeg drakenhart was geweest? Wat als Cirrus' veren door de wind waren weggeblazen? Wat als Yda zich de woorden van het ritueel niet herinnerde? Ze kon haar leven niet in de handen leggen van de vier caeleth en een klein meisje op een zolder.

De lage stem van Thomas sneed door de chaos als een offermes. "Stop! Wacht in elk geval tot jullie de hele waarheid kennen," riep hij, zijn stem luid en dringend. Elk gezicht draaide zich naar hem toe, de plotselinge stilte alleen verbroken door het verre geschreeuw van vergeten omstanders.

Edén keek naar Thomas. Voor een kort moment dacht ze dat hij een plan had, maar toen beseft ze met een scherpe vlag van woede en teleurstelling dat ze het mis had. Natuurlijk had ze het mis. Thomas J. Lambert had geen oplossingen, geen kennis, geen plan. Alleen maar loze woorden.

Maar hij had de aandacht van de umraeth, in elk geval voor nu. "Het was nooit de bedoeling dat Christina hier zou sterven," vervolgde hij, "Een hart, bloedend uit liefde – dat is het laatste element voor het ritueel. Dat is wat de Moeder van de Nacht terug zal halen uit vek'thal. Maar Christina Weiss houdt al lang niet meer van Samaya Drach," ging Thomas verder, zijn ogen gericht op Drach. "Niet sinds ze ontdekte wie ze is en wat ze gedaan heeft. En na alle bangmakerijen, intimidaties en alles wat er de afgelopen weken is gebeurd, zal ze nooit meer van haar houden."

Aan de uitdrukking op Christina's gezicht, zag Edén dat Thomas gelijk had. Ze voelde een koude rilling over haar rug lopen. Natuurlijk hield Christina niet meer van Drach, niet na alles wat er tussen hen was gebeurd. Drach moest dat hebben geweten – ze was veel dingen, maar niet naïef. Dat kon maar één ding betekenen...

Thomas wendde zich rechtstreeks tot Drach. "Maar ondanks alles en tegen beter weten in, ben jij hopeloos verliefd geworden op Christina Weiss. Dat ben je nog steeds." *Arme Samaya*

Een ongemakkelijk gemompel golfde door de umraeth. Drach staarde met ijzige stilte terug, hoewel er een bloes op haar wangen verscheen die het volledige verhaal vertelde.

(En Daar had ze blykbaar geflyt in, want het is herschreven)

Thomas' eigen Hercule Poirot moment

Cirrus bestond eigenlijk nog niet in deze wereld, maar hij is hem toegevoegd.

Plot twist!

"Een aantal weken geleden heb je haar alles verteld – over de Cirkel van Ravens Hart, over Nyxthan, over het plan van de oude magus en over het laatste element dat nodig was. Je vertelde haar dat je bereid was om de ultieme prijs te betalen om Nyxthan te dienen," vervolgde Thomas, 'maar dat betekende dat Christina degene moest zijn die een einde aan je leven maakte. Zij was de enige van wie je hield. Zij was de enige die het zou kunnen doen.'

Eden wierp een korte blik op Christina. Haar gezicht was een canvas van emoties: de spanning in haar kaak, het trillen van haar lippen en de droevige glans in haar ogen vertelden een verhaal van diep verdriet en verraad. Dit was nooit een verhaal geweest van goden en magie, dacht Eden. Daar was het veel te rommelig voor. Dit was een verhaal van liefde en haat, van gebroken harten en verloren dromen.

'Het zou bijna ontroerend zijn, als het niet ronduit krankzinnig was,' zei Thomas wrang.

→ Dit is een echte quote van een van mijn beste vrienden.

Orion lachte kil. "Geef haar niet te veel lof, Lambert. Het was het idee van die oude Orhan. Toen hij ontdekte dat iemand Drach iets had laten voelen in dat ijskoude hart van haar, zag hij zijn kans schoon. Hij wist dat ze bereid zou zijn het offer te brengen."

"Spreek niet over zaken waar je niets van weet," snauwde Drach. "Jij was druk met het verraden van je god."

De andere leden van de Cirkel werden zichtbaar onrustig. Een aantal van hen keek elkaar met vertwijfeling aan, zoekend naar bevestiging of een teken. Zo nu en dan brak de scharlaken maan door het wolkendek en wierp een spookachtig licht op hun gespannen gezichten.

Drach deed een stap naar voren, in een poging de controle over de situatie terug te krijgen. "Orhan heeft de Moeder van de Nacht gesproken, door de sluier van vek'thal," zei ze. "Ze heeft duidelijke instructies gegeven. Als het ritueel is voltooid, zal ze mij weer tot leven wekken."

Ondanks haar zekere toon, zag Eden de eerste tekenen van twijfel in haar ogen verschijnen. Dezelfde vraag moest door het hoofd van elke aanwezige spoken: had de oude magus de waarheid gesproken, of was hij al die tijd van plan geweest haar te gebruiken zoals zij zoveel anderen had gebruikt?

De oranje vlam danste ^{over} Orions handpalm. "Dat is onmogelijk, Drach," zei hij. 'Het enige wat Caecilia wil, is de macht die ze eeuwen geleden had. Jij zou alleen maar in de weg staan.'

Maar Drach negeerde zijn woorden en griste een tweede kom uit de handen van een van haar volgelingen. Ze slingerde de inhoud met geweld in de wervelende schaduwen. Er volgden een derde, vierde en vijfde kom voordat ze zich tot de offersteen wendde.

(Mandragora, datura, nachtschade) dacht Eden, zich de woorden van Orion over het ritueel herinnerend. De lucht vulde zich met de geur van de kruiden. Haar gedachten schoten naar de meest irrationele gedachten en herinneringen. Wandelingen in de zon met Christina. De diepe lijnen in het gezicht van haar moeder. De namen van de zeeën rondom Brae, die ze op school had geleerd. Het was alsof haar brein een laatste keer greep naar al het leven dat ze had geleefd, nu het bijna voorbij was. Eden voelde zich duizelig, kortademig. Er moest een manier zijn om hier heelhuids uit te komen. Er was altijd een manier. Ze zocht Christina's blik, en vond daar hetzelfde sentiment.

"Nu, Drach," drong de ziener aan. "Dood het meisje. Ik waarschuw je niet nog een keer."

Samaya Drach ademde langzaam uit, en toen ze sprak, klonk haar stem kalm en vastberaden. "Breng haar hier."

Da zijn echte planten, die waarschijnlijk giftig zijn.

In mijn hoofd speelt deze scène zich af voor de Hooglandse kerk in Leiden, aan de Nieuwstraat.

Wat zich daarna ontvouwde, was een scène die Eden later in haar nachtmerries zou achtervolgen. Ze werd aan haar armen naar voren gesleurd, haar hakken schrapend over de kasseien terwijl ze zich met al haar kracht probeerde los te worstelen uit de greep van de umraeth. Haar geschreeuw galmde door de nacht. De pogingen van Reuben en Thomas om zich vrij te vechten, werden met harde hand neergeslagen.

"Samaya, alsjeblieft!" gilde Christina, terwijl de tranen over haar asgrouwe gezicht stroomden. "Ik doe het niet. Niet als je haar iets aandoet. Ik doe het niet!"

Maar Drach greep Eden vast en duwde haar ruw op het koude, stenen altaar. Een verwrongen glimlach speelde om haar lippen terwijl ze zich over Eden boog. "Lambert heeft gelijk – ik had het eerder in moeten zien," zei ze, zonder naar Christina te kijken. "Het is voorbij. Je houdt niet meer van me." Ze boog zich nog dichter naar Eden toe, haar gezicht slechts enkele centimeters van het hare verwijderd. "Ik weet niet of je dat ooit hebt gedaan," vervolgde ze, haar stem nu een fluistering. "Niet zoals ik van jou houd, in elk geval."

Edens paniek bereikte een hoogtepunt terwijl haar snikken zich vermengden met Christina's gekwelde geschreeuw. Ze vervloekte Thomas Lambert en zijn grote mond. Zijn woorden hadden de situatie opnieuw alleen maar verergerd. En nu zou ze sterven door zijn arrogantie, zijn onnadenkendheid. Ze huilde uit machteloosheid en angst en woede.

Orion, ongeduldig toekijkend van de zijlijn, liet de vlam over de toppen van zijn vingers dansen. "Vannacht nog, Drach. Dit is niet het moment om te leren om je gevoelens te uiten."

'Oh, hou je mond, ziener. Je krijgt wat je wilt,' beet Drach hem toe, 'Want als er iets is wat Christina vanavond bewezen heeft, is het wel dat ze van iemand anders houdt. Ik kan niet geloven dat ik er niet eerder aan heb gedacht.' Drach streelde met een ijskoude vinger over Edens wang. "Ik hoef niet te sterven, niet als háár offer ook voldoet," fluisterde ze.

"Graag gedaan," zei Orion koeltjes, terwijl Christina een gil van pure afschuw slaakte.

Samaya Drachs gezicht was zo dicht bij dat van Eden dat ze de warmte van haar lichaam kon voelen. Ze rook naar het moment vlak voor de ochtend doorbreekt, naar dauw op rozenbladeren en vochtig gras. Ze was beeldschoon en angstaanjagend, zoals de giftigste planten in de kas: belladonna, monnikskap, oleander. Eden wist dat dit haar laatste kans was. Deze vrouw zou geen genade kennen - niet vannacht, niet voor haar.

En Eden wilde leven. Ze zou er alles voor doen.

Thomas zou het begrijpen, dacht ze. Hij zou hetzelfde doen. Hij had talloze gezichtloze umraeth gedood zonder er ook maar twee keer over na te denken.

Reuben... Ze keek naar het verbeterde gezicht van de jongen die ze in de afgelopen weken als vriend was gaan beschouwen. Reuben was een ander verhaal. Maar daar kon ze niet over nadenken. Eden wilde leven. Ze wilde een toekomst, hoe verschrikkelijk de keuzes ook waren die ze daarvoor moest maken. Ze verdiende een tweede kans.

Ze wist dat ze in staat was om die grens van goed naar kwaad te overschrijden, om te leven in de tinten grijs. Ze had het al eerder gedaan, toen ze haar moeder liet vergeten dat ze ooit een voet binnen de stadsmuren van Brae had gezet. Ze had er nooit een moment spijt van gehad. Het grijs was comfortabeler dan het wit of het zwart.

Eden haalde schokkerig adem, haar hart bonkend in haar borst. Ze wist precies wat Samaya Drach wilde horen - het waren de woorden waarnaar iedereen met een gebroken hart wanhopig verlangde. "Thomas liegt. Christina liegt," fluisterde ze. "Dat weet je. Natuurlijk houdt ze nog van je."

De magus verstomde.

ik ben een ochtendmens

Siri, speel Who's afraid of little old me van Taylor Swift

De fractie van een seconde van stilte gaf Eden de gelegenheid om te blijven praten. "Als je me laat leven, beloof ik haar over te halen. Je krijgt een tweede kans met Christina. Ze zal het leren begrijpen, als je de kans krijgt om het echt uit te leggen, om te laten zien wat Nyxthan kan doen. Als het niet lukt, kun je ons altijd nog doden," sprak ze snel.

Het bijtende gevoel van schuld en karmozijnrood verraad benam haar bijna de adem terwijl ze de volgende woorden uitbracht. Ze wist dat ze keuzes maakte die onherroepelijk waren, keuzes die haar zouden achtervolgen, maar ze had geen andere optie. Ze móést leven.

Ze keek naar Thomas' gezicht, naar de scherpe lijnen en zijn donkere ogen. Ze keek naar Reuben, vechtend als een leeuw om dichterbij haar te komen. "Je kunt hen in onze plaats nemen," vervolgde ze. "Ze zijn als broers voor elkaar, nog hechter dan Christina en ik. Het zal zeker werken."

De blik in Samaya Drachs donkere ogen ging van verwondering, naar vertwijfeling, naar een acceptatie. Eden probeerde niet te knippen, niet te kijken naar de jongens voor haar. Elk moment van twijfel zou kunnen betekenen dat het over zou zijn.

Toen, na een eeuwigheid in dat wervelende duister, knikte Samaya Drach.

het spijt me dat
je bonuscontest eindigt,
met een cliffhanger!

X Pette